

استقلال طلبی جوان

جوانی دوره خاصی از زندگی است که از لحاظ ویژگیها و شرایطی که دارد که متمایز از سایر مراحل بوده و مورد توجه متخصصان رشد و روان شناسی رشد می باشد. در این دوره سنی ، جوان ویژگیهایی پیدا می کند که لزوم توجه و اعمال شیوه های برخورد مناسب را الزامی می سازد و از آنجایی که تحمل این شرایط و ویژگیهای آن برای جوان نیز توام با مشکلاتی است عدم آگاهی اطرافیان و بویژه والدین و مربیان با شیوه برخورد با آنها می تواند مشکلاتی را به وجود بیاورد.

یکی از این ویژگیهای مهم تمایل جوان به **کسب استقلال** است جوان تمایل دارد تواناییها و نیرویهای خود را به معرض نمایش بگذارد و قدرت و توانایی خود را به اطرافیان ثابت کند. می خواهد یکه و تنها عمل کند و تا جایی که می تواند به اطرافیان و بویژه والدین خود تکیه نکند. استقلال طلبی زمینه اولیه ورود او به اجتماع را فراهم می سازد و او را برای پذیرش مسئولیتهای اجتماعی آماده می کند. هر چند جهت گیری ناصحیح آن توام با مسائل و مشکلاتی برای او و اطرافیان خواهد بود .

تا قبل از اینکه فرد به دوره نوجوانی پا بگذارد و خود را به عنوان یک فرد بزرگتر و نه یک کودک احساس کند والدین برای او جایگاه ویژه ای دارند. او یاد گرفته در کارها و زندگی خود به آنها تکیه کند چون آنها را قوی و قدرتمند می داند . افرادی که می توانند کارهای مهم را به تنهایی انجام دهند، قادر به انجام خیلی از کارها هستند که او قادر نیست و بطور کلی در کودکی فرد والدین خود به همه کار توان احساس می کند و در سایه آنها و با تکیه بر آنها فعالیت های خود را انجام می دهد. کم کم با ورود به دوره نوجوانی طرز فکر و برداشت نوجوان نسبت به والدین تغییر می یابد.

او دیگر **کمتر تمایل دارد فعالیت های خود را در حضور خانواده** انجام دهد. بیشتر گرایش به حضور در گروه همسالان دارد و می خواهد استقلال خود را از خانواده هم به خانواده ، هم به خود و هم به

همسالانش ثابت کند. بنابراین از هر گونه فعالیتی که او را وابسته به خانواده نشان می‌دهد دوری می‌کند. از نظر او خانواده باید روی توانایی و قدرت او حساب کنند و به او اعتماد داشته باشند چرا که او دیگر بزرگتر شده است و می‌خواهد خودش مسئولیت زندگی‌اش را به عهده بگیرد.

ویژگی استقلال طلبی جوان در مدرسه نیز نمود پیدا می‌کند. در آنجا نوجوان قصد دارد استقلال خود را به معرفی نمایش بگذارد می‌خواهد هم به همسالان و هم به اولیا مدرسه بقبولاند که او دیگر بزرگ شده و خودش می‌داند چکار می‌کند .

***شیوه‌های برخورد با استقلال طلبی جوانان**

در مرحله اول باید آشنایی کامل با ویژگیهای این دوران پیدا کرد و نمودهای عملی آن را در جوان مشخص کرد. هر چند اساس فعالیتهای مبتنی بر استقلال طلبی در جوانان مشترک است اما نمودهای عملی آن ممکن است قدری متفاوت از یکدیگر باشد. بر این اساس و با شناخت کافی از نیازهای جوان و با پذیرش این خصوصیت در جوان و بها دادن به آن مسیر این ویژگی را در جهت مناسب هدایت کرد.

می‌توان از این ویژگی برای اهداف مفید در خانواده و مدرسه استفاده کرد. مثل اعطاء مسئولیتهای خاص در خانواده و مدرسه به نوجوان و کنترل غیر مستقیم فعالیتهای او. در هر حال از مخالفت و تلاش در جهت خفه و خاموش نمودن این ویژگی **باید خودداری** کرد. چنین رفتارهایی نوجوان را در ابراز و اثبات استقلال طلبی‌اش جزئی‌تر خواهد ساخت و یا به احساس عدم اعتماد به نفس او خواهد انجامید.